

Mrchy

=====

Důkladně zkoumám své neforemné břicho. Nehýbalo se tam něco? Určitě je mám taky - ty hnusné mrchy, nejnovější zkázu lidstva. Teď, teď to cítím na jisto. Fuj, to je pocit.

Vedle leží moje žena. Unavující manželství. Ale teď už je to stejně jedno.

Zase! Musí jich tam být tisíce. Odporné svíjející se klubko. Lezou jedna přes druhou a pochutnávají si na mé večeři. Až budou větší, nebude jim stačit ani ta. Prý to trvá třeba jen dva dny...

Natahuju se pro hrdlo odložené láhve a třískám s ní o postel. Spodní část se tříští na střepey a tvoří na zemi blýskavou mozaiku. Žena se na mě otáčí, vrtí hlavou a zase se vrací ke své knížce s červeným obalem. Ostrými hranami si kroužím po bříše a zapomenuté zbytky vína mi na bříše vykreslují rudé ornamenty.

Vyříznu je. Teď hned. Ať nemusím trpět. Stačí přidat trochu síly a bude po nich. A po jednom bezcenném parchantovi.

Žena si pořád čte tu praštěnou knihu. Nechápu, jak jsem si kdy mohl myslet, že ji miluju.

„Já je mám!“

Nepřirozeně vysoko položený hlas rozčeřil tiché vody našeho domu. Takže soused je má taky.

Odhazuju torzo láhve, protože mě přestává bavit mazlit se se smrtí. Poslouchám kroky souseda - jsou docela rozrušené. Vrzání kredence, cinkání příborů, bouchnutí dveří, dupot na schodech. Dveře našeho bytu jsou v sekundě otevřeny, a tak se můžu podívat na souseda naživo. V očích má nepřítomný pohled a v ruce kuchyňský nůž.

Rázuje si to rovnou k mojí ženě a strhává její příkryvku na zem. Ona na něj třesí oči. O takových věcech v té tvé knížce nepíšou, co? Ani se nezmůžeš vychrlit ty své nadávky, kterými mě tak ráda častuješ.

Vyhrnuje jí košili až nad prsa. Trochu nemotorně si rozepíná poklopec; přece jenom ten nůž trochu zavazí. Žena se začíná bránit. Zalehává ji svými nadbytečnými kily a znemožňuje pohyb.

Nenápadně se přesunuju do tmavého kouta. On do ní vniká a začíná přirážet. Pořád se snaží bránit. Ježíš, to nevidí, že nemá šanci?

Začínám masturbovat. Koukám, že se jí to nějak začíná líbit. Ta mrcha... Její vzdechy se proplétají se sousedovými i mými.

Vystříkám se na koberec a zjišťuju, že soused už taky skončil. Unaveně leží na mojí půlce a očima bloudí ke mně. „Já za chvíli umřu...“

Ježíš, zbytečně se omlouvá. Žena se k němu zezadu přitiskne. Kurvička je to, malá sprostá kurvička. Jí se to snad fakt líbilo! Mně taky, pravda.

„Vypadni z mé postele!“

„Jo, jasně promiň...“

Poslouchám dopady jeho nohou na schodech. Debil. Otočím se na ženu. Už spí, tak zhasínám. Před očima se mi znovu vybavují obrazy těch dvou těl a já znova masturbuju.

Nakonec jsme vlastně všichni šťastní, ne? Do tváře se mi zařezává nebetyčný výsměch. ...až do smrti.